

МУЗИ НЕ МОВЧАЛИ...

**По всей стране от края и до края
Нет города такого, нет села,
Куда бы ни пришла Победа в мае
Великого девятого числа...**

Прошло 65 років, як закінчилася Велика Вітчизняна війна. Всі ці роки наша країна спокійно живе, працює, вчиться... Ми дорожимо Перемогою і не маємо права забувати жахи Великої Вітчизняної, щоб вони не повторилися знов. Ми повинні все пам'ятати...

6 травня в читальній залі нашої бібліотеки (вул. Артема, 44) - головний бібліотекар Бородіна Л.А. і зав. сектором Перевозник Т.В. організували і провели літературно-музичну годину «О людях, что ушли не долюбив, не докурив последней папиросы». До програми були запрошені не тільки студенти університету, але і наші поважні ветерани - співробітники університету: Турченко Михайло Михайлович, Гуревич Йосип Мойсейович, Кирилюк Степан Савович.

Співробітники бібліотеки разом із студентами - учасниками клубів і творчих об'єднань бібліотеки (сестри Галій Валерія і Олена (11-МН), Вербицька Ірина (35-ОА), Мігачова Юлія (33-МН) дуже ретельно готувалися до цієї зустрічі. Програма вийшла насиченою і дуже цікавою. Читці зачитували вірші про війну, звучала класична музика і пісні воєнної пори, а на екрані демонструвалися уривки з документальних фільмів, слайди, що нагадували про ті страхоття, що пережив наш народ.

Розмова також йшла про молодих людей тих років, ровесників наших сьгоднішніх студентів. Їм теж хотілося працювати, вчитися, любити... але війна розбила ці надії. Вони пішли захищати Вітчизну...

Вони не тільки вміли воювати, вони писали вірші, склали пісні. Всупереч старовинній приказці «Коли говорять гармати, музи мовчать», в роки випробувань музи не мовчали, вони вели в бій і ставали зброєю проти ворога.

У військовий час поезія розквітла, стала голосом народу, що піднявся на священний бій. 22 червня 1941 року почалася Велика Вітчизняна війна, а вже 24 червня в газеті «Известия» був опублікований вірш Василя Лебедева-Кумача «Священна війна». Він прозвучав як урочиста клятва, як набат:

*Пусть ярость благородная
Вскипает, как волна, -
Идет война народная,
Священная война...*

У роки воєнних випробувань 1215 письменників пішли на фронт військовими кореспондентами. Вони вважали себе «мобілізованими» на боротьбу із фашизмом. Понад 400 з них не повернулися з війни. І хоча всі були різними за талантом, за віком, за фронтовими долями, але кожний з них знайшов своє місце в строю визволителів.

Мужню і гірку правду доносять до нас поезія і пісні, народжені в «сороковые, роковые». Як тут не пригадати вірші К. Симонова «Жди меня», А. Твардовського «Я убит подо Ржевом», Ю. Друніної «Я только раз видала рукопашный...», Б. Окуджави «До свидания, мальчики», А. Суркова «Землянка» і багато-багато інших.

Поезія воєнного покоління розкриває таке напруження високих людських почуттів, такий підйом, що стає зрозумілим, чому люди стояли на смерть під Москвою, Сталінградом, Курською дугою, на кожному клаптику рідної землі... До речі, в нашій бібліотеці читачі завжди можуть знайти літературу про події Великої Вітчизняної, вірші на цю тематику.

Після закінчення літературно-музичної програми всі присутні в залі — в.о. директора інституту бізнесу і менеджменту Піпіна Т.Є., студенти і бібліотекарі привітали ветеранів з великим святом Перемоги і вручили їм квіти, як символ вдячності за мир, який вони відстоїли для нас.

А найкращим подарунком ветеранам Великої Вітчизняної війни став вірш, написаний нашою студенткою Вербицькою Іриною (35-ОА):

*Війна давно вже закінчилась
І мир панує на землі,
Але у серці залишились
Сліди від тяжкої біди.
Сліди від крові, що пролита
За кожне місто і село,
Сліди від ран, сльозами вмитих,
О, як давно ж все це було...
Та й досі мати виглядає
І мужа, й сина, брата теж,
І серце спокою не знає ...
Душевній болі немає меж.
Вони за нас усіх страждали,
За нас вони на бій ішли
І Батьківщину захищали,
Як вірні, люблячі сини!
Через десятки літ я знаю,
Що люди жах пережили,
І до землі уклін схиляю
Солдатам, що перемогли!*

Лупіка Л.І., провідний бібліограф
Бородіна Л.О., головний бібліотекар

